

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718939972784.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

JAGTEN.

Under de høie Bøge var hugget manges Sti,
Der red Konning Volmer med sit Følge forbi;
De vilde Dyr i Skoven ei glæded sig derved,
Den jagtlystne Skare lod dem kun liden Fred.

127

Foran de ædle Gjester red Danmarks høie Drot,
Staalbuen at spænde forstod den Herre godt,
Kjølver og lette Pile fløi gjennem Skovens Net,
De bladløse Bøge kun skjulte Vildtet slet.

Solstraalerne blinked i Luften klar og blaa,
Paa alle Veie speided de Sporhunde graae,
Bønderne gik i Rækker og gjente Vildtet til,
Da begyndte de Jægere det lystige Spil.

Herlig klang i Skoven de gyldenblanke Horn,
Mens Hundeglammet gjenlød fra Krat og fra Torn,
De Riddere sig spredte bag Busk og høien Bøg,
De jaged kun med Mynder, men ei med flyvende Høg.

De ædelige Fruer dem fulgte med Lyst,
De blanded deres Stemmer med Jægerens Røst,
Sadlerne vare spændte med silkehvide Baand,
Med Sølvvertøilen leged da manges fager Haand.

Hundeglammet opsteg høit under vilden Sky,
Ei vidste Hjorten og Hinden, hvorhen de skulde flye,
Daadyr og letten Hare kunde sig ikke skjule,
Pilene fløi i Luften, liig rovlystne Fugle.

Tovelil den Fagre heel nærvæd Kongen red,
Sig løste hendes Fletninger, de faldt i Vinden ned,
Da flagred over Skuldrene det udslagne Haar,
Liig guldfarvede Skyer, der bagved Solen gaaer.

128

Hun sad heel rank paa Hesten, heel kjæk var hendes Aand,
Da spændte hun sin Bue med hviden Jomfruhaand
Og sigted mod et Raadyr, som flygted med lil,
Da sank det til Jorden for den vingelette Piil.

Kong Volmer smiled venlig, han tænkte ved sig:
»Blandt alle Verdens Qvinder hun passer bedst for mig.«
Han sagde: »Favre Jomfru, I har Lykken til Ven,
I seirer uden Møie, hvor I Jer vender hen.«

Hvorlænge Jagten vared, har Ingen mig fortalt,
Ei heller kan jeg sige, hvormeget Vildt der faldt,
Dog hvisked en gammel Jæger, han syntes lidet fro:
»Skal alle Dyr da skydes, som her i Skoven boe?

Hvis saa de vilde færdes endnu i Dage tre,
Da fik man i Skoven ingen Hjort meer at see,
Daadyr og letten Hare, Alt blev ødelagt,
Gud frelse de gode Skove fra denne vilde Jagt!«

Til Kongeborgen atter det lange Følge red,
Gjennem de Hestedækner trængte Gangernes Sved;
Da sagde de Riddere: »Det var en herlig Fest,
Men denne Dag paa Jagten, den var dog allerbedst.«

- Fru Helvig saae fra Vinduet i Borggaarden ned,
Hvor Tovelil den Fagre ved Kongens Side red;
129 Da smiled hun heel selsomt, hun bort fra Vinduet gaaer,
Hun sagde: »Jomfru Tove heel mangen Kunst forstaaer.«

Saa sprang de stolte Riddere fra Gangerne til Jord,
Dem førte den ædle Marskalk til det kongelige Bord,
Hvo sammen vilde blive, de skiltes ei ad,
De ædelige Fruer mellem Ridderne sad.

Den stærke Viin i Bægerne fast som i Strømme randt,
Kong Volmer drak kun lidet, han dertil var vant,
I Høisædet sad han med Jagtklædning paa,
Det lysned som Lynglimt, hvorhen den Herre saae.

Da skued man Hr. Eckhard ved Dronningens Side,
Hvad hemmelig de talte, fik Ingen at vide;
Hendes Kinder vare blege, hun syntes tankefuld,
Da leged atter Tovelil paa Harpen af Guld.

Fra Dronningens Side Hr. Eckhard ikke veg,
Men Dankongen lytted til Tovelilles Leg;
Et Blik dog han kasted til Helvig saa brat
Som Lynet, der tændes og slukkes i Nat.

Til sidst til Jomfru Tove Hr. Henning nærmed sig,
Han sagde: »Tovelille, Kong Volmer elsker Dig.«
Gjensvared den Jomfru: »I tale dog ei saa!
Den Tro han gav Fru Helvig, vist aldrig brydes maa.«

130

- »Og dog min favre Søster, Du er af Fyrsteblood,
Fru Helvig selv ei stammer af ædlere Rod,
Og vel det kunde hændes, hvis Dronningen var død,
At Du maatte bære hendes Guldkrone rød.«

Da reiste sig den Jomfru med blussende Kind,
Hun ilede gjennem Hallen som den flygtige Hind,
Hun vilde ham ikke høre, men hvad der meer er hændt,
Og hvad de siden talte, det er mig ei bekjendt.